

ligere har betegnet Venstres Standpunkt som et andet end det, jeg her er Talsmand for. Jeg mener nemlig, at Venstre er et af Socialismen fuldstændig uafhængigt og selvstændigt Parti, og det vilde være uværdigt for Venstre, om det indrettede sin Politikk, efter hvad Socialisterne vilde finde for godt at indrette deres Politik efter. Jeg finder det derfor ogsaa ret naturligt, at der finder Forskydninger Sted inden for de forskellige Partigrupper; vi kunne vel mødes ved forskellige Afstemninger, men ikke følges, naar man har saa vidt forskellige Formaal som de, Socialisterne have opstillet ligeoverfor Venstre. Sigesaa naturligt er det, naar en vis Retning indenfor Oppositionen saa elstværdigt som nylig er fket fortæller Verden, at deres særlige Formaal er ikke Reformer for Landbefolkningen, men derimod at erobre Teater, Litteratur og Kunst, at vi saa sige til de Herrer: „Sykke paa Rejsen; vi have andre og vigtigere Ting, der interessere os.“ Derfor maa man finde sig i de Forskydninger, som finde Sted paa Grundlag af disse forskellige Nuancer indenfor Oppositionen.

I Anledning af det Forslag, der findes fra den højtærede Krigsminister, og som er omtalt fra flere Sider, men som jeg her ikke videre skal komme ind paa, udtalte det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds ogsaa sin Forundring derover og lod tydelig forstaa, at han ikke ønskede, Provisorismen skulde brede sig over flere Omraader, end den alt har bredt sig over. Han htrede herom overfor det ærede Medlem for Bræstø Amts 6te Valgkreds (Vojens) følgende: Selv om jeg i mange Maader maatte misbillige den Metode, det ærede Medlem anvendte, og de Midler, han brugte for at naa dette Maal, vil jeg dog sige, at det vilde for alle Parter og ikke mindst da for alle Parter af Oppositionen — hvad vi end kalde os — være heldigt, om man kunde opnaa at sige: Her til naar Provisoriet og ikke videre, om vi kunde opnaa, at dette System ikke bredte sig ud paa større Omraader, end det har naaet til Dato. Denne Udtalelse af det ærede Medlem har min fulde Billigelse, men ogsaa her stillede det ærede Medlem fra Røge (Hørup) sig helt modsat. Han begyndte først med at antage, at det hele var Spøg; en Spas saadan, som den han fører, naar han gentagende staar op og fortæller, at de, der staar paa samme Side som jeg, ere blevne Højremænd, og at den høje Regering nu har et støt, sikkert og fast „parlamentarisk“ Flertal her i Salen. Han ved jo godt, at det er Spas alt sammen, det underer mig kun, at

han finder det passende at byde denne Forsamling en saadan Spas. Sligt kan man maasse byde en Forsamling paa Bodrosund og andre Steder, men det forekommer mig, at her i Salen er den ikke passende, allermindst naar han sidder ved Siden af det ærede Medlem fra Ribe (Bust), der offentlig har taget Afstand fra disse Beskyldninger, og det er mig bekendt, at der er flere Rigsdagsmænd paa samme Side som det ærede Medlem fra Røge, der har betegnet den Slags Udtalelser, saaledes som de fortjene at betegnes. Men derefter var det højt mærkværdigt at se, hvorledes det ærede Medlem fra Røge fortsatte sine Betragtninger over det Spørgsmaal; thi jeg kunde ikke forstaa rettere, end at i Modsetning til det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds, der virkelig ønskede, at man kunde sige: Hertil naar Provisorismen og ikke videre og betragtede det som et Fremskridt, om end et lille Fremskridt, saa næsten bogstavelig angledede det ærede Medlem fra Røge efter den højtærede Krigsminister, om han dog ikke vilde lade den foreslaaede Bevilling komme provisorisk. Jeg maatte saa det Indtryk af det ærede Medlem, som af en Høne, der lagler efter sine Kyllinger; saaledes blev han ved at urgere, at det var den naturligste Ting af Verden, at den højtærede Krigsminister, naar han ikke kunde saa det ad ordinær Vej, saa provisorisk skabte Artillerister til de Fæstninger, han nu har bygget. Dernæst interesserede det mig at høre, at det ærede Medlem fra Røge i sit Foredrag længselsfuldt lastede Blikket tilbage til den forrige Kultusminister og i Landsfrihedens Interesse søgte at saa en Forklaring over det Fænomen, at han ikke traf sin Ven paa den Plads, hvor han traf ham under forrige Rigsdagsamling. Det forekommer mig, at det er højt aparte, at en Venstremand, endog saa en af de Venstremænd, som ville gaa og gælde for en sand og ægte Demokrat; at han i Landsfrihedens Navn kaster i den Grad Blikket paa den forrige Kultusminister, thi det forekommer mig, at man dog ikke helt kan have glemt, hvordan det ærede Medlem som Minister i sin Tid optraadte i Landsfrihedens Navn. Trods det ærede Medlems personlige Elstværdigbed har jeg dog ikke glemt de Mæser, som bleve satte paa „Afstov-Præsterne“, og det var dog næppe i Landsfrihedens Interesse; jeg har heller ikke glemt de Mundkurve, som det ærede Medlem, da han var Minister, har sat paa Skolelærerne her i Landet, hvilket vist heller ikke var i Landsfrihedens Interesse, og heller ikke har jeg glemt de mærkelige Cirkulærer, af hvilke jeg før nævnte et en-